

# KRĪZE DEBESĪS

*Sabata pēcpusdienai*

## NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 14:4, 12-15, Ec. 28:2, 12-19; Jāņa 12:31; Atkl. 12:7-16, Lūk. 10:1-21.

## ATMIŅAS PANTS:

“Viņi sauc skaļā balsī: pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd tronī, un Jēram!” Atkl. 7:10.

«**S**ā kā mīlestības likums ir Dieva valdības pamats, visu saprātīgo būtņu laime ir atkarīga no pilnīgas saskaņas ar tā taisnības prasībām. Dievs ilgojas no visiem Saviem radījumiem kalpošanu mīlestībā – kalpošanu, kas izriet no Viņa rakstura novērtējuma. Viņam nav prieka par piespiedu paklausību. Viņš visiem piešķir izvēles brīvību, lai ikviens Viņam varētu pienest brīvprātīgu kalpošanu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 34. lpp.)

Kamēr visas radītās būtnes atzina mīlestības uzticību, visā Universā valdīja pilnīga saskaņa. Tikai viena dumpinieka dēļ viss izmainījās. Lucifers domāja, ka viņš var izdarīt labāk nekā Dievs. Viņš gribēja Dieva stāvokli un godu, kas nāca tam līdzī.

Viņa varaskāres sekas bija “karš Debesīs” (Atkl. 12:7). Piekrāpjot Ādamu un Ievu pie aizliegtā koka Ēdenē, sātans atnesa šo karu uz mūsu planētu, un kopš tā laika mums jāsadzīvo ar tā sekām. Glābšanas plāns ir Dievs ceļš, kā tikt galā ar sacelšanos un atjaunot kārtību un saskaņu, ko sātans bija sagrāvis.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. janvārī!*

# Atkrišana Debesīs

*Izlasi Jes. 14:4, 12-15. Kas Bābeles ķēniņa aprakstā norāda, ka runa ir par kaut ko lielāku nekā tikai cilvēcisku vadītāju?* \_\_\_\_\_

---

Neviens laicīgs ķēniņš nekad nav gāzts no Debesīm. Šī patiesība norāda, ka 12.-15. pants pievēršas kaut kam lielākam nekā ķēniņš, pat lielās Bābeles ķēniņš. Bez tam senajos Tuvajos Austrumos kāpšana Debesīs, atrašanās augstākā stāvoklī nekā eņģeļi un sēdēšana sapulces kalnā pašos ziemeļos ir vispārzināms dievības apraksts. Šajā "divkāršajā" pravietojumā skaidri redzama sātana godkāre.

Jēzus izmanto līdzīgu taktiku, aprakstot Jeruzālemes iznīcināšanu (Mat. 24. nod.). Lai gan mācekļi jautāja par tempļa iznīcināšanu, Jēzus savā atbildē apraksta gan romiešu iebrukumu Jeruzālemē 70. gadā pirms mūsu ēras, gan augstāko pasaules gala realitāti. Tādā pašā veidā Jesaja apraksta laicīga ķēniņa īpašības, bet attiecina to visu uz kaut ko daudz lielāku un plašāku nekā tikai cilvēcisks ķēniņš.

*Izlasi Ec. 28:2, 12-19. Kā šeit ir attēlots sātans?* \_\_\_\_\_

---

Ec. 28:13 ir aprakstīta pilnīga būtne "Dieva dārzā", kas izrotāta ar visu veidu dārgiem akmeņiem, kas vēlāk bija atrodami uz augstā priesteru krūšu plāksnes, un šīs būtnes uzdevums bija kalpot par sargājošo ķerubū pie Dieva troņa. Pilnīga būtne, kas tomēr sevi sagandēja sava "skaistuma" dēļ.

Izmantojot cilvēciskas paralēles, šie ieskati ļauj mums labāk saprast dievišķo pasauli. Praviēši izmantoja to, kas cilvēkiem ir tuvāks un vieglāk saprotams, lai izskaidrotu lietas, kas mums pašas par sevi varētu būt grūtāk sagremošanas. Tas, kas notiek Debesīs, mums virs zemes ir grūti apjēgt, bet mēs visi esam spējīgi saprast laicīgu valdnieku amorālo un postošo politisko centienu ietekmi. Jesaja un Ecehiēls sniedz mums ieskatu neizskaidrojamā pārvērtībā kādā vēstures punktā, kad visu, kas bija skaists un pilnīgs Dieva lietu kārtībā, sabojāja iznīcinoša godkāre.

*Ja pilnīga būtne, ko bija radījis pilnīgs Dievs pilnīgā vidē, varēja sevi sabojāt lepnuma dēļ, ko tam vajadzētu liecināt mums, kritušām būtnēm, par to, cik nāvējošas patiesībā ir šīs jūtas?* \_\_\_\_\_

# Šīs pasaules valdnieks

*Izlasi Jāņa 12:31, 14:30 un 16:11. Kāpēc Jēzus nosauc sātanu par šīs pasaules valdnieku?* \_\_\_\_\_

---

Kad Dievs sākumā ielika Ādamu un Ievu Ēdenes dārzā, Viņš tiem uzticēja Ēdenes pārraudzību (1. Moz. 2:8, 15) un rūpes par visiem radījumiem ūdenī, debesīs un virs zemes (1. Moz. 26, 28). Dodot vārdus visiem dzīvniekiem, viņš parādīja savas rūpes par viņiem. Parasti vārdu var dot tikai autoritāte, tāpēc, nosaucot visus radījumus, Ādams skaidri parādīja savas kā pasaules valdnieka pozīcijas.

Kad Ādams zaudēja šo statusu, sātans ļoti ātri aizpildīja tukšumu. Daļa no cilvēces atjaunošanas, kas ir iespējama, tikai pateicoties Kristus upurim Golgātā, notiks, kad atpestītajiem būs dota Ādama un Ievas priekštiesība valdīt kopā ar Dievu visu atlikušo mūžību kā "ķēniņiem un priesteriem" (Atkl. 1:6, 5:10).

Ījaba grāmatas pirmās nodaļas atklāj mums, cik plašs bija Ādama zaudējums. Ieskatoties Universa troņa zālē, mēs varam arī redzēt, cik pakļauta dabai ir kļuvusi cilvēce kopš krišanas.

*Izlasi Īj. 1:6, 7 un 2:1, 2. Kāpēc Dieva dēlu sanāksmē sātans ar sevi iepazīstina kā tādu, kas staigā šurpu un turpu pa zemi?* \_\_\_\_\_

---

"Gaitas un tekas pa zemi" vai "staigāšana šurp un turp" nav tikai tūrista ceļošana. Rakstos tā ir piederības zīme. Kad Dievs deva Ābrahāmam zemi, Viņš teica, lai viņš pārstaigā to garumā un platumā (1. Moz. 13:17), un līdzīgi bija arī ar Mozu un Jozuu (5. Moz. 11:24, Joz. 1:3). Sātans zināmā mērā dižojās kā "šīs pasaules dievs" (2. Kor. 4:4).

Iepazīšanās ar sātanu pirmajās divās Ījaba grāmatas nodaļās ir paralēle tam, kas notiek 1. Moz. 3. nodaļā. Sātans sacelj nemieru paradīzē un tad atstāj cilvēkus ciešam.

*Kādus pierādījumus sātana darbam mēs varam redzēt šajā pasaulē? Kā tu vari gūt cerību no apsolījuma, ka kādu dienu viss šis juceklis beigsies?* \_\_\_\_\_

---

# Karš Debesīs

Mēs pat nenojaušam, ko nozīmē karš Debesīs. Tas ir, mēs nezīnām, kāda veida burtiskas kaujas ir notikušas, izņemot to, ka sātans un viņa eņģeļi tika gāzti. Fakts ir tāds, ka Bībele neko neatklāj par šī Debesu konflikta sekām. Tā toties daudz runā par garīgajām sekām šeit virs zemes.

*Izlasi Atkl. 12:7-16. Ko tas mums stāsta par lielo cīņu, kas ietekmēja Debesis un vēlāk zemi?* \_\_\_\_\_

Ievēro pozitīvo veidu, kā Jānis runā par notiekošo karu starp "mūsu brāļu apsūdzētāju" un uzvarētājiem. Viņš to saista ar glābšanu un gaidāmo Dieva valstību (Atkl. 12:10, 11). Šī pozitīvā tēma ir uzsvēta visā nodaļā un ir svarīgs lielās cīņas aspekts.

Ir svarīgi, ka mēs ņemam vērā visas 12. nodaļas kontekstu. Šeit ir aprakstīti trīs lieli draudi, bet katram no tiem seko neparasta atbrīvošana. Dramatiskā vīzijā Jānim tiek parādīta cīņa starp Kristu un sātanu un tas, cik pilnīgi nesamērīga tā izrādās.

Piemēram, lielais sarkanais pūķis (sātans; Atkl. 12:9) gatavojas apēst bērnu (Jēzu), kas tūlīt piedzims. Kurš bērniņš varētu izdzīvot? Bet Viņš izdzīvo un ir uzkāpis Dieva tronī.

Tad pūķis mēģina vajāt māti (Dieva ļaužu simbols; sk. Atkl. 12:13). Cik ļoti sieviete, kas tikko dzemdējusi, var sevi aizstāvēt pret pūķi? Bet arī viņa brīnumainā veidā izglābjas (14. p.).

Trešajā mēģinājumā iznīcināt Dieva izredzētos pūķis rada plūdus, lai tos aizskalotu (15. p.). Sieviete pret plūdiem? Bet atkal Dievs iestājas un viņu izglābj (16. p.).

Tagad pūķis pievērš savu uzmanību sievas sēklas atlikumam. Viņš ir saniknots un karo pret to. Vēsture skaidri parāda, ka Dieva ļaudis ir vajāti, apspiesti un mocīti daudzus gadus. Pārāk bieži mēs redzam, cik neiespējama ir cīņa, un domājam, kā uzticīgie izdzīvos, aizmirsdami, ka stāsts šeit nebeidzas. Tas turpinās Atkl. 14. nodaļā, kur mēs redzam uzticīgos stāvam Dieva troņa priekšā. Tādējādi arī viņi tiek atbrīvoti.

*Reizēm, kad tu jūties tā, ka tevi pārņem spēki, kas ir lielāki par tevi pašu, kā tu vari mācīties gūt drosmi Kungā, kas stāv pāri visam?* \_\_\_\_\_

# Sātana padzišana

Kā mēs redzējam, karš Debesīs nenotika tikai Debesīs, bet ietekmēja arī mūsu zemi. Izrādās, ka sātans ("brāļu apsūdzētājs"; Atkl. 12:10) vēl joprojām varēja stāvēt Dieva troņa priekšā un apsūdzēt Dieva ļaudis. Ījabs bija viens no Bībeles tēliem, kas cieta šo apvainojumu dēļ.

*Izlasi Lūk. 10:1-21. Ko šeit nozīmēja Kristus vārdi par sātanu? \_\_\_\_\_*

---



---

Pirms Jēzus izsūtīja 70 mācekļus, Viņš pamācīja tos neņemt līdzi nekādu lietu apģērbu vai naudu (Lūk. 10:4) un lūgt Dieva svētību saviem namatēviem (5. p.). Viņš brīdināja, ka viņi ir kā jēri, kas staigā vilku vidū (Lūk. 10:3), kas atspoguļots Atkl. 12. nodaļā, kur pūķis mēģina karot ar Dieva ļaudīm.

Priecīgi atgriežoties (Lūk. 10:17), mācekļi ziņoja, ka dēmoni viņiem pakļaujas, un tam it kā vajadzēja sagādāt Jēzum lielu prieku (Lūk. 10:21). Šajā kontekstā Jēzus izsaka apgalvojumu, ka sātans krīt kā zibens no debesīm. Viņš brīdina mācekļus, ka viņu priekam nevajadzētu balstīties uz viņu veiksmi pār dēmoniskajiem spēkiem, bet drīzāk viņiem vajadzētu priecāties, ka viņu vārdi ir ierakstīti Debesīs (Lūk. 10:20). Šis atgādinājums noliek cilvēka glābšanu tur, kur tai jābūt – mūsu Glābēja rokās. Jēzus ir tas, kas sakāva ienaidnieku, nevis mēs.

Jēzus sekotājiem tomēr ir dota priekštiesība liecināt par glābšanu, ko ir sagādājis Jēzus. Šī epizode Lūk. 10:17-20, šķiet, saista liecināšanas darbu, ko Jēzus uztic Saviem ļaudīm, ar varu pār sātanu šajā lielajā cīņā. Liecināšanas darbs saēd varu, kas sātanam ir pār šīs pasaules ļaudīm, un dod cilvēkiem iespēju atsākt savu sākotnējo darbu, paplašinot Dieva valstības robežas.

Vara pār mūsu pretinieku ir iespējama, tikai pateicoties uzvarai, ko Jēzus guva pie krusta. Pāvils apliecina, ka Jēzus "atbruņoja visas valdīšanas un varas" un uzvarēja tās (Kol. 2:15). Viņā Dieva ļaudis var uzvarēt. Sātana sakāve ir nodrošināta. "Šīs pasaules valdnieks tiks padziņts" (Jāņa 12:31), lai nekad vairs nekaitētu Dieva ļaudīm. Mēs varam droši priecāties, ka tā ir Kunga cīņa!

*"Priecājieties, ka jūsu vārdi ir ierakstīti Debesīs." Pārdomājiet šos vārdus. Ko tie pasaka, un kāpēc tas ir tik liels iemesls priekam? \_\_\_\_\_*

---

# Cīņa turpinās

Tieši tāpat kā tikko nogalinātas indīgas čūskas refleksi ļauj tai aizsniegt apkārtni un injicēt savu indi, sātana kodums vēl joprojām ir nāvējošs. Viņš gan ir sakauts Golgātā, bet briesmas vēl nav garām.

*Izlasi Jāņa 16:33. Kā Jēzus brīdināja Savus mācekļus par to, ka cīņa pret Jaunumu turpinās?*

---

Jēzus skaidri pateica, ka Viņa sekotājiem nebūs viegli, bet tā vietā, lai koncentrētos uz izaicinājumiem, Viņš pievērsās uzvarai, ko tie var gūt Viņā. Pārdomājot šo drošību, Pāvils apliecināja ticīgajiem Romā, ka Dievs samīs sātanu zem viņu kājām (Rom. 16:20). Un Jānis pēdējo dienu draudzei pasaka to pašu – viņu uzvara ir nodrošināta Jēra asinīs (Atkl. 12:11).

*Izlasi Ebr. 12:1, 2. Kas ir "priekšgājēji" un kā viņi mūs iedrošina? Sk. Ebr. 11. nod.*

---

Ebr. 11. nodaļa īsumā ieskicē dažu slavenu ticības varoņu dzīves. Ābels pienes pilnīgu upuri, un viņš nav aizmirsts, kaut arī ir miris. Ēnohs pēc ieraduma tuvojas Dievam, tāpēc viņš taisnā ceļā tiek paņemts uz Debesīm, lai būtu kopā ar Viņu. Noa brīdina par neredzētiem notikumiem un piedāvā glābšanu pasaulei, kas slīgst grēkā. Ābrahāms pamet varenu civilizāciju, lai dotos uz apsolīto zemi. Sāra dod dzīvību apsolītajam dēlam, kaut arī viņa skaitās pārāk veca, lai viņai būtu bērni. Mozus izvēlas drīzāk ciest kopā ar savu tautu, nekā dzīvot ķēniņa pilī. Un arī Rahāba liecināja par Dieva varenību (Joz. 2:9-11). Šie cilvēki ir starp tiem, kas veido lielo liecinieku pulku, par kuriem lasām Ebr. 12:1. Viņi nav pasīvi liecinieki, kas kā skatītāji vēro spēli. Viņi aktīvi mums liecina, ka Dievs ir uzticams, atbalstot cīņās, ar kurām viņiem jāsastopas. Mēs šajā lielajā cīņā neesam vieni.

*Aplūko dažus no tiem, kas minēti Ebr. 11. nodaļā. Kas viņi bija un kādi viņi bija? Kādu iedrošinājumu tu vari gūt no fakta, ka viņi nebija cilvēki bez kļūdām un bez vainas, bet viņiem piemita bailes, kaislības un vājības tieši tāpat kā mums visiem?*

---

## TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs nezinām, kāpēc grēks radās Luciferā. Elena Vaita atklāj, ka "pamazām Lucifers sevī sāka lolot paaugstināšanās tieksmi" ("Sentēvi un pravieši", 35. lpp.)). Fakts, ka tas notika pilnīgā būtņē, spēcīgā veidā atklāj, cik reāla Dieva pārvaldības daļa ir brīvā griba un brīvā izvēle. Dievs visas saprātīgās būtnes radīja labas. Tās bija morālas būtnes ar labu raksturu. Tajās nebija nekā, kas sliecas uz Jaunu. Tad kā Luciferā varēja rasties grēks? Atbilde ir tāda, ka uz to nav atbildes. Grēkam nav attaisnojuma. Ja varētu atrast tam attaisnojumu, Dievs galu galā būtu atbildīgs par to. Mēs kā cilvēki esam pieraduši pie cēloņu/seku attiecībām. Bet grēkam nav cēloņa. Tam vienkārši nav iemesla. Tas ir neloģisks un mulķīgs. Lucifers nevarēja attaisnot savu rīcību, īpaši kā būtne, ko Dievs tik ļoti mīlēja. Tomēr kaut kādā veidā, ļaunprātīgi izmantojot brīvo gribu, Lucifers samaitājās, no "gaismas nesēja" kļūdams par sātanu, "ienaidnieku". Lai gan mēs daudz ko nesaprotam, mums vajadzētu saprast pietiekami, lai uzmanīgi izturētos pret dārgo brīvās gribas un brīvās izvēles dāvanu.

## JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Greisirdībai bija liela loma sātana dumpī pret Dievu. Kādu postījumu greisirdība ir izdarījusi tavā personīgajā pieredzē? Kā mēs varam mācīties cīnīties pret šo ļoti izplatīto emocionālo stāvokli?

---

2. Pārdomājiet vairāk brīnišķīgo brīvās gribas un brīvās izvēles dāvanu. Kā mēs lietojam šīs dāvanas katru dienu? Aplūko dažas briesmīgās sekas, kas rodas, nepareizi lietojot šīs dāvanas. Kā mēs varam iemācīties lietot tās pareizi?

---

3. Padomājiet par likuma lomu brīvās gribas un brīvās izvēles kontekstā. Tikai faktam vien, ka Dievam ir likums, vajadzētu liecināt par brīvās gribas realitāti. Galu galā, kāda jēga ir morāles likumam, ja nav morālu radījumu, kas var izvēlēties sekot tam? Pārdomā vairāk, ko sevī ietver likums un ko tas stāsta par cilvēka brīvību.

---

4. Ir spēcīga tieksme, īpaši noteiktās pasaules daļās, atmest domu par burtisku velnu. Kāpēc šāds uzskats ir tik pretējs pat visvienkāršākajai Bībeles izpratnei?

---